

Exposició: **Anthony Caro. The Barbarians**
IVAM, Institut Valencia d'Art Modern
15 de març – 23 d'abril de 2006

Comissària: Consuelo Císcar

Organitza: IVAM, Institut Valencia d'Art Modern

L'Institut Valencià d'Art Modern (IVAM) ha organitzat l'exposició *The Barbarians* de l'artista britànic Anthony Caro que podrà ser visitada fins al pròxim 23 d'abril. La instal·lació escultòrica consta de set obres, creades entre 1999 i 2002 i realitzades en terracota, fusta i cuir. Entre les peces més rellevants figuren: *Golom*, *Kharjaar*, *Saardag* i *Doroo*.

The Barbarians (Els bàrbars) és la culminació de les reflexions de Caro generades durant cinquanta anys de brillant trajectòria artística.

Amb esta instal·lació l'IVAM ret un homenatge a l'obra d'Anthony Caro, artista guardonat amb el Premi Internacional Julio González en la seua VI edició.

Amb motiu de l'exposició s'ha editat un catàleg que reproduïx les obres exposades i conté textos sobre l'obra d'Anthony Caro de Dave Hickey i de la directora de l'IVAM, Consuelo Císcar.

Anthony Caro (Londres 1924) ha exercit un paper crucial en el desenrotllament de l'escultura del segle XX. Realitza les seues primeres escultures el 1946, després d'haver iniciat estudis d'enginyeria. El 1947 comença la seua formació a la Royal Academy School de Londres, i entre 1951 i 1953 treballa com a ajudant d'Henry Moore en l'estudi d'este. A finals de la dècada dels cinquanta s'allunya de la seua etapa figurativa i atorga a la seua escultura un estatus propi i independent, sense pretensions d'imitar la realitat. Este període coincidix amb el seu viatge als Estats Units, on descobreix l'obra de David Smith, escultor que introduïx per primera vegada l'escultura en ferro soldat. A partir d'esta trobada, el britànic abandona l'escultura tradicional en metall per a construir obres abstractes amb materials industrials. Les seues escultures passen a definir un espai físic únic i funcional. Incorpora així mateix la força creativa dels constructivistes russos, de Giacometti, de l'escultura de Picasso i de la de Julio González, entre altres.

Caro treballa habitualment amb acer, encara que també utilitza una àmplia gamma de materials com el bronze, la plata, el plom, la ceràmica, la fusta, la terracota i el paper, entre altres. Sempre ha despertat la seua curiositat treballar amb els materials menys emprats en escultura: els inclou, els combina, els acobla i influïxen intensament en el procés creatiu.

Amb *The Barbarians* Anthony Caro torna, després d'anys d'abstracció, a l'escultura figurativa. Esta sèrie representa un grup escultòric de sis feroços genets, acompanyats per una figura solitària sobre un carro tirat per un bou. Les set peces tenen el seu inici en un passeig d'Anthony Caro amb la seua esposa per Londres el 1999; passeig en què

descobrixen, en una botiga de segona mà, diversos objectes procedents d'un gimnàs que criden la seua atenció poderosament. Es tracta d'uns poltres de fusta que desprenen un aire nostàlgic. L'escultor els mira i imagina que veu en ells un contingent de genets toscos, un grup de bàrbars vinguts del passat i reunits davant d'una botiga en el centre de la ciutat. Esta anècdota és el començament de la sèrie, però el seu concepte sorgix temps arrere: concretament en els anys cinquanta, en l'estudi d'Henry Moore, quan treballa amb formes figuratives, i també en els huitanta, quan s'interessa per l'antiguitat clàssica i així mateix és lector habitual de literatura i poesia.

Contemplant les obres exposades a la Galeria 3 vénen a la memòria els versos del poema de 1904 "Esperant els bàrbars" de Konstandinos P. Kavafis, poeta apreciat per Caro. El tema principal d'este poema és "la necessitat de l'arribada dels bàrbars" en la societat actual. L'artista divaga amb les possibilitats creatives que suposaria este impacte desestabilitzador en la nostra època.

L'artista crea en el seu estudi les figures sobre els poltres, cada una elaborada i modificada amb elements de fusta, acer i argila. La fusta i l'acer es tallen perquè encaixen, però no es modelen ni refinen. Els components d'argila, elaborats per Caro en el sud de França amb el ceramista Hans Spinner, no han sigut realitzats per a cap figura en concret, sinó com a parts d'una col·lecció de caps, cames, torsos i braços que es barregen i unixen en l'estudi; es tracta d'una metàfora idònia per a explicar la diversitat genètica dels pobles nòmades.

Observant les seues escultures es percep que l'artista *connecta* coses i les acobla. No les refina, eliminant certes parts o reduint-les, a la manera tradicional del mestre d'Anthony Caro, Henry Moore. Els materials per a crear art estan, segons Caro, a la nostra disposició en el món que ens envolta, no estan amagats en la pedra o en l'argila, ni tampoc en el camp de la certesa metafísica. Les parts requerixen una unió inspirada, res més, i demanen ser unides d'una manera que els garantisca cert semblant amb l'autonomia física del seu original.